

stalo. K dalšímu opatření podle poslední věty § 292 tr. ř. neposkytuje zákon opory, ano toto ustanovení zákona předpokládá rozsudek odsuzující, po případě alespoň usnesení, jímž obviněný byl ve svých právech nezákonně zkrácen.

Čís. 5595.

Hodnotu lihu, odcizeného z výroby, je vypočítati podle zásady § 173 tr. zák. nejen z výrobních nákladů, nýbrž i z daně z lihu, jejíhož placení podnikatel nebyl zproštěn krádeží lihu.

Nejde o překročení obžaloby, nekryjí-li se skutková zjištění s údaji obžalovacího spisu, je-li jen totožnost zažalovaného činu bezpochybná; může proto soud uznati na další zločinné kvalifikace, na něž obžaloba původně nezněla, ani nebyla rozšířena, byly-li opodstatněny okolnostmi v hlavním přelíčení na jevo vyšlými, třeba okolnosti ty byly z přípravného vyšetřování známy veřejnému žalobci při podání obžaloby.

(Rozh. ze dne 5. května 1936, Zm I 7/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. října 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 IIa), c), 176 IIc) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle č. 4, 5, 8, 9c), 10 § 281 tr. ř., leč vesměs neprávem.

Při hlavním přelíčení předložil obhájce stěžovatelův vyhotovení usnesení okresního soudu v Pardubicích ze dne 3. července 1935, jímž byl k žádosti okresního finančního ředitelství v Chrudimi povolen záznam práva zástavního pro zkrácení daně z odcizeného lihu na nemovitostech obžalovaného, a navrhl, aby byla od finančního ředitelství vyžádána zpráva o tom, že v případě uspokojení exekuce nebude daň od lihovaru požadována, takže lihovar trpí jen škodu ve výši ceny výrobní. Vzhledem k tomu, že výrobní cena podle výpovědi svědka inž. K. P. činí jen 10 až 11 Kč za 1 litr, při odcizeném množství 68 l tedy částku převyšující sice 500 Kč, nikoli však 2.000 Kč, kdežto nalézací soud, vycházející — podle názoru stěžovatelova mylně — z prodejní ceny 37 Kč 80 h za 1 litr, v níž je zahrnuta i daň z lihu, vypočítal hodnotu odcizeného množství částkou 2.570 Kč 40 h a podřadil důsledkem toho krádež též pod ustanovení § 173 tr. z., cítí se stěžovatel zamítnutím uvedeného průvodního návrhu zkráceným ve svém právu na řádnou obhajobu. Stížnosti nelze přisvědčiti.

Podle § 15, čís. 1 a 2 zákona ze dne 20. června 1888, č. 95 ř. z., ručí podnikatel lihovaru osobně za zaplacení daně z vyrobeného lihu. Ustanovuje-li pak § 72 tohoto zákona, že podnikatel lihovaru je zproš-

těn této povinnosti co do onoho množství lihu podléhajícího spotřební dani, o němž hodnověrně prokáže, že přišlo na zmar živelní příhodou, je z toho patrné, že podnikatel lihovaru je povinen zaplatiti daň z lihu i za onen schodek, který mu byl způsoben krádeží, již za živelní příhodu považovati nelze (srovnej rozh. n. s. s. ve věcech finančních čís. 5044). Nálezací soud vzal proto právem za základ výpočtu hodnoty odcizeného lihu nikoli jen výrobní cenu, nýbrž cenu prodejní, kdyžt podle § 173 tr. z. je hodnotu odcizené věci vypočítati podle škody okradeného v době činu, tato pak se skládala nejen z nákladů výrobních, nýbrž i z příslušné daně z lihu, jejíhož zaplacení lihovar krádeží lihu nebyl zproštěn. Že lihovar ve skutečnosti nebude po případě museti státu příslušnou daň zaplatiti proto, že bude snad zaplacená stěžovatelem, na jehož nemovitostech je již zajištěna, je s hlediska § 173 tr. z. pro výpočet hodnoty odcizené věci a kvalifikaci krádeže jako zločinu podle tohoto zákonného ustanovení nerozhodné. Právě-li zákon, že hodnotu je vypočítati podle škody okradeného, míní tím zřejmě onu škodu, kterou by okradený utrpěl, kdyby pátrání po zloději a odcizených věcech zůstalo bezvýsledné, nezáleží tedy s tohoto hlediska na tom, zda a pokud se tato škoda snad dodatečně zmenšila nebo byla zcela napravena tím, že zloděj odcizené věci vrátil, nebo jiným způsobem o nápravu škody se přičinil. Takové přičinění se zloděje mohlo by přicházeti v úvahu jen jako účinná lítost zakládající za předpokladů §§ 187, 188 tr. z. beztrestnost krádeže, o níž však v souzeném případě mluvíti nelze, když k zajištění daně na nemovitostech stěžovatelových došlo teprve po zahájení trestního řízení proti stěžovateli, když vůbec nejde o dobrovolnou náhradu na základě narovnání s poškozeným, nýbrž o náhradu stěžovateli úředně uloženou a když se tato náhrada týká jen části způsobené škody, totiž daně. Je tedy nepochybně patrné, že zamítnutí zmíněného průvodního návrhu, týkajícího se okolnosti zcela nerozhodné, nemohlo na rozhodnutí soudu působiti způsobem obžalovanému nepříznivým. Ježto pak prodejní cena odcizeného lihu podle nenapadeného zjištění nálezacího soudu činí 37 Kč 80 h za jeden litr a tedy za odcizené množství 68 l částku 2.000 Kč převyšující, podřadil nálezací soud čin stěžovatelův právem též kvalifikaci podle § 173 tr. zák., aniž se musil obíratí otázkou, kolik činí výrobní cena odcizeného lihu. Je proto bezdůvodná i námitka neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., že nálezací soud v této příčině nepřihlížel k výpovědi svědka inž. P.

S hlediska důvodů zmatečnosti podle čís. 8, 9c a 10, správně jen 8, § 281 tr. ř., namítá stížnost dále, že napadený rozsudek, kvalifikující krádež stěžovateli za vinu kladenou jako zločin též podle § 176 Ilc) a § 173 tr. zák., jde dále než obžaloba, která původně nezněla na tyto kvalifikace; dodatečné její rozšíření na ně teprve při hlavním přelíčení nestalo prý se na základě nových, při hlavním přelíčení na jevo vyšlých okolností, a přičilo se proto předpisům trestního řádu, takže nálezací soud nesměl vynéstí rozsudek podle této protizákonně rozšířené obžaloby.

Stížnost přehlíží především, že předmětem obžaloby je podle §§ 262 a 267 tr. ř. jen určitý skutek a nikoli též jeho právní kvalifikace. Soud není vázán právním označením činu v obžalobě a je podle § 262 tr. ř. při zjišťování skutku samého povinen, aby zjistil skutečný průběh udá-

losti obžalovanému za vinu kladené samostatně a zcela nezávisle na příslušných údajích, obsažených v obžalobě, oceniv volně výsledky veškerého průvodního řízení. Důsledkem toho nejde o překročení obžaloby ani, když se skutková zjištění nekryjí s příslušnými údaji obžalovacího spisu, je-li jen totožnost zažalovaného činu bezpochybná, ani, odchýlil-li se soud od názoru veřejného obžalobce co do právní kvalifikace činu. I když tedy původní obžaloba nezněla na kvalifikace podle § 176 IIc) a § 173 tr. z., byl nalézací soud podle toho, co uvedeno, oprávněn a povinen, aby čin obžalovaného podřadil i těmto ustanovením, shledal-li, že skutečnosti, na nichž se obžaloba zakládá, anebo které vyšly na jevo při hlavním přelíčení, tyto kvalifikace opodstatňují. Vzhledem k této nalézacímu soudu zákonem uložené povinnosti bylo dodatečné »rozšíření« obžaloby na zmíněné dvě kvalifikace zcela zbytečné, nehledíc ani k tomu, že zákon zná jen rozšíření obžaloby na jiný dosud nezažalovaný skutek a nikoli též rozšíření obžaloby na další nebo jinou právní kvalifikaci skutku již zažalovaného. Bez významu je také, že původní obžaloba nezněla na uvedené kvalifikace činu, ač vyšlo již za přípravného vyšetřování na jevo a bylo tedy i veřejnému obžalobci při podání obžaloby známo, že oba obžalovaní byli zaměstnanci okradené firmy (§ 176 IIc) tr. zák.) a že prodejní cena jednoho litru lihu činí 37 Kč 80 h, pokud se týče při 68 litrech více než 2.000 Kč (§ 173 tr. z.). Veřejnému obžalobci nepřísluší právo vzdáti se stíhání obžalovaného pro určitou kvalifikaci zažalovaného činu a došly-li proto skutečnosti opodstatňující ony kvalifikace vědomosti soudu ne sice obsahem obžalovacího spisu, v němž není o nich zmínky, nýbrž teprve při hlavním přelíčení, nepochybil nalézací soud, uznáv obžalovaného vinným též ve smyslu těchto právních kvalifikací zločinu krádeže.

Čís. 5596.

Nelegitímne švagrovstvo je tiež pomerom, aký má na mysli § 39, čís. 4 zákona na ochranu republiky, samo o sebe však ešte nestačí k vylúčeniu trestnosti podľa § 21, čís. 3 cit. zák.; treba zistiť okolnosti potrebné pre záver, či by vinník ujmu osoby, ktorej nadržoval, pociťoval ako ujmu vlastnú.

(Rozh. zo dňa 5. mája 1936, Zm III 225/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. V., obžalovanému zo zločinu nadržovania vojenskému zločinu, z úradnej moci na základe ustanovenia odst. 1 § 35 por. nov. zrušil rozsudok vrchného súdu a uložil tomuto súdu, aby znova vo veci jednal a rozhodnul.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu, ktorým bol obžalovaný obžaloby pre zločin nadržovania vojenskému zločinu podľa § 21, čís. 2. zák. na ochr. rep. na základe bodu 3. § 326 tr. p. sprostý, ohlásil verejný